

РЕШЕНИЕ

№ 667

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в закрито заседание на девети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

като разгледа докладваното от Светла Станимирова Въззивно частно гражданско дело № 20211000502981 по описа за 2021 година

Производството е по чл.463,ал.2, във вр. с чл.278 от ГПК.

Образувано е по жалба на Л. П. П. И М.Г. К.-П. чрез пълномощника им адв.П. против Решение № 264238 от 25.06.2021г. на СГС, ТО, VI-17 състав, постановено по ч.гр.д.№ 1932/ 2021 г. **В ЧАСТТА МУ**, с която е изменено извършеното разпределение на суми от 13.11.2020 год. по изп.д.№ 707/2016 г. на ЧСИ М. Ц., рег.№***.

В жалбата се излагат доводи за недопустимост на решението поради допуснати съществени процесуални нарушения от съда при изготвянето му, като съдът не бил отговорил на всички повдигнати от жалбоподателя доводи. Правят се оплаквания и за незаконосъобразност на решението поради противоречие с материалния закон и необоснованост. Поддържа се от жалбоподателя, че постановлението за разпределение е издадено преждевременно, при незавършен фактически състав на процедурата, тъй като Постановлението за възлагане на „колекция монети“ е обжалвано от длъжника и към момента на разпределението не е влязло в сила, независимо, че към момента на произнасяне на съдебното решение вече е било потвърдено и влязло в сила. Твърди се от жалбоподателите, че актът на ЧСИ не е бил достатъчно мотивиран и конкретен, което не е поправено от съда – липсвала сметка на дълга, в която ясно, по нормативни текстове и разбираемо от математическа гледна точка да стане ясно за какво се използват парите на длъжника.

Твърди, че не било достатъчно ясно посочено какво точно се

включва в разноските в общ размер на 566 лева, които са направени от взыскателя и възложени за заплащане от длъжниците, т.е. не са индивидуализирани по основание и размер, не е посочено и дали са платени от взыскателя, за да се претендират от длъжника. Жалбоподателите молят да бъдат отменени изцяло решението на СГС в атакуваната му част /касаеща разпределението/, както и разпределението, изготвено от ЧСИ, като се вземат предвид изложените доводи.

Препис от жалбата е връчен на взыскателите К. Б. и НАП-София, но в законния срок отговор не е постъпил.

Софийският Апелативен съд, като провери допустимостта и основателността на жалбата, във връзка със събраните доказателства и изискванията на закона, приема следното:

Жалбата е подадена от надлежни страни – длъжниците в изпълнителното производство, в срока за обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт /в частта му, касаеща разпределението/, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Първоинстанционният съд, извършвайки обстойна проверка на всички изпълнителни действия по извършването и обявяването на разпределението на сумите, постъпили от публичната продажба на движими вещи – „колекция от монети” на длъжника М. К.-П., извършени от ЧСИ М. Ц. по изп.дело № 707/2016 г., е стигнал до извод за частична неправилност на разпределението, като го е коригирал, следвайки логиката на закона. Разпределил е дължимата такса по чл.26 от ТТЗЧСИ в размер на 98,04 лева като вземайки за разноси по чл.136,т.1 ЗЗД, изключвайки тази сума от вземанията по т.6.Същевременно от вземанията по т.1 е изключил това в размер на 120 лева по чл.5 от ТТЗЧСИ – за пет броя уведомления, които съдът е приел, че липсват данни да са извършени такива.По този начин съдът е коригирал и вземанията по т. II от разпределението посочвайки, че в полза на кредитора НАП за погасяване на публични вземания на длъжника М.П. се разпределя сума по чл.136,т.6 ЗЗД в размер на 838,96 лева, вместо определената от ЧСИ в размер на 817 лева. Въззивният съд намира, че с така извършените корекции разпределението е правилно и съобразено със закона, като липсват основания за неговата отмяна или изменение.

Всъщност всички доводи, поддържани в жалбата, са поддържани и в производството пред първата инстанция, на които съдът е дал убедителен отговор, който настоящата инстанция напълно споделя и към които мотиви на основание чл.272 от ГПК препраща.Въпреки това, във връзка с оплакванията в частната жалба, следва да отбележи следното:

Съгласно разпоредбите на ГПК, след принудителната продажба съдебният изпълнител извършва разпределение на получената от продавката сума, съобразно реда, установен в чл.460 ТПК. В случая по изп. дело са

извършени две разпределения – на постъпили суми от продажбата на недвижим имот и на постъпили суми от продажбата на движими вещи – „колекция от монети”, собственост на М.П., като генерираната от публичната продан сума е в размер на 1 539 лева. Именно това второ разпределение е предмет на настоящото производство.

Разпределението е акт на съдебния изпълнител, с който се определя кои вземания подлежат на удовлетворяване, какъв е редът за удовлетворяването им и каква сума се полага за пълното или частичното изплащане на всяко едно от тях. В разпределението се включват тези вземания, *които са били предявени до деня на изготвянето му* - на първоначалния вискател, на присъединените по право или по искане вискатели, както и разноските по изпълнението, които не са предварително внесени от вискателя и които съдебният изпълнител има право служебно да събере от длъжника съобразно чл.79, ал.2 от ГПК.

Предмет на производството по обжалване на разпределението на постъпили чрез принудителното изпълнение суми е *да се провери редовността на процедурата, правилното изчисление от страна на ЧСИ на постъпилите суми, както и дали е спазен редът за удовлетворяване на кредиторите по чл.136 от ЗЗД*. Всички други доводи са извън предмета на преценката на съда.

В настоящото производство съдът действа като контролно-отменителна инстанция по отношение на действията на ЧСИ при твърдения за тяхната незаконосъобразност, като делото няма за предмет разрешаване на спор относно наличието или липсата на задължения на длъжник към вискател и техния размер, след като същите са се легитимирали с титул, който няма данни да е отменен или обезсилен.

Основните оплаквания, поддържани от жалбоподателите Л. и М. П.и /солидарни длъжници/, се свеждат до следното:

Първо, твърди се от жалбоподателите, че постановлението за разпределение е издадено преждевременно, при незавършен фактически състав на процедурата, тъй като Постановлението за възлагане на „колекция монети“ е обжалвано от длъжника и към момента на разпределението не е влязло в сила, независимо, че към момента на произнасяне на съдебното решение вече е било потвърдено и влязло в сила.

Оплакването е неоснователно.

След постъпване на продажната цена по сметката на съдебния изпълнител при проведената публична продан, той е длъжен да изготви постановление за възлагане, с което възлага вещта на лицето, което е обявено за неин купувач и е внесло цената в законоустановения срок за това. В случаите, в които събраната от публичната продан сума е недостатъчна за удовлетворяване всички вискатели, съдебният изпълнител също е длъжен да извърши разпределение на събраната сума съразмерно.

В процесуалния закон ГПК липсва императивна разпоредба, която да задължава съдебния изпълнител в определен срок да състави разпределение на

сумата, събрана при публичната продажба, нито да поставя в зависимост това действие от влизане в сила на постановлението за възлагане. Постановлението за възлагане обаче, с което приключва продажбата, представлява основание за внася на продажната цена от обявеното за купувач лице. От тук следва, че разпределението следва да се извърши след влизането му в сила, след като сумата е постъпила по сметка на съдебния изпълнител. Разпоредбата на чл.455, ал.2 ГПК предвижда, че съдебният изпълнител в 7-дневен срок от влизане в сила на разпределението е длъжен да изплати дължимите на вискателя и на присъединените кредитори суми, които са постъпили по негова сметка. А това означава, че преди изплащането на сумите трябва да са се стабилизирани всички други актове, предхождащи разпределението и имащи отношение към провеждането на изпълнителния способ, чрез който е събрана сумата, вкл. постановлението за възлагане. Следователно, съдебният изпълнител следва да състави разпределение едва след влизане в сила на постановлението за възлагане на продадената вещ, за която е заплатена цената, която се разпределя. Приемането на обратното – извършване на разпределение и изплащане на дължимите на вискателите суми преди да е влязло в сила постановлението за възлагане /напр. при съдебното му обжалване/, би създавало несигурност за страните, тъй като при евентуална отмяна на постановлението за възлагане получената от продажбата сума следва да бъде върната от кредиторите, на които е разпределена.

В настоящия случай съдебният изпълнител е изготвил разпределението на събраната сума преди да влезе в сила постановлението за възлагане на колекцията от монети на лицето, обявено за купувач, което несъмнено представлява нарушение на процесуалните правила. Към момента на произнасянето на първоинстанционния съд обаче постановлението вече е било влязло в сила, поради което и на основание чл.235, ал.3 ГПК съдът е отчел това обстоятелство. С влязло в сила решение от 17.05.2021г., постановено по гр.д. № 3609/2020 г. на СГС, ТО, ЧЖ- VI състав, постановлението за възлагане е потвърдено. С влизането му в сила извършената публична продажба се е стабилизирала и липсват пречки за съдебния изпълнител да изпълни надлежно задължението си по чл.455, ал.2 ГПК и да изплати разпределенията на вискателите суми, като вече липсват предпоставки изготвеното разпределение да бъде преждевременно изпълнено.

Като е стигнал до този извод, съдът правилно е приложил закона, отчитайки и настъпилите след изготвяне на разпределението факти, които са от значение за страните по делото.

Второ, жалбоподателите поддържат, че липсвала сметка на дълга, в която ясно, по нормативни текстове и разбираемо от математическа гледна точка да стане ясно за какво се използват парите на длъжника.

И това оплакване е неоснователно. Видно от данните по делото, изпълнителното производство е образувано по искане на вискателя К. Н. Б.. На основание чл.458 ГПК в производството като присъединен по право вискател е конституирана държавата за дължимите ѝ от длъжника М.Г. К. - П. публични

вземания, размерът на които е бил съобщен на съдебния изпълнител до извършване на разпределението. Други лица като присъединени вискатели не конституирани.

В резултат на проведената публична продажба на колекцията от монети е постъпила сумата от 1 539 лв., която е предмет на извършеното разпределение. Част от тези парични средства съдебният изпълнител е отнесъл за *погасяване на разноските по принудителното изпълнение*, които са такива по чл.136,т.1 ЗЗД. Съгласно тази законова разпоредба, с право на предпочитително удовлетворение се ползват вземанията за *разноски по обезпечаването и принудителното изпълнение*, както и за исковите по чл.134 и 135 ЗЗД - от стойността на имота, за който са направени, спрямо кредиторите, които се ползват от тези разноски.

В ТР №2 от 26.06.2015 г., постановено по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТ на ВКС /т.6/ са дадени задължителни указания за това какви точно вземания за разноски се ползват от тази специална привилегия, като е прието, че в първия ред на специалните привилегии по чл.136 ЗЗД влизат изцяло необходимите разноски на първоначалния вискател по осъществяването на съответния изпълнителен способ, постъпленията от който се разпределят, които са *такси за налагането на заповор върху вещта* или вземането, *или за възбрана по изпълнителното дело, за извършването на опис и публична продажба на вещта*, разноските за *възнаграждение на пазача*, за пренасяне на вещта в магазин или изнасянето ѝ пред дома на длъжника, разноските за *събиране на възложеното събиране вземане* и др.

Съдебният изпълнител е отнесъл като вземания по чл.136,т.1 ЗЗД *на първо място* вземанията за разноски по принудителното изпълнение в полза на ЧСИ М.Ц., които *не са внесени от вискателя*, в общ размер на 156 лева. В разпределението е посочено, че в тази сума влиза такса по т.13 от ТТЗЧСИ за изготвяне на разпределението – 1 бр. за 36 лева; такса по т.5 за 5 бр. уведомление – 120 лева с ДДС, като е посочено, че е издадена сметка от 11.11.2020 г. /намираща се в изп.дело/. В тази връзка е неоснователно оплакването на жалбоподателите за липса на такава.

На второ място, като вземания по чл.136,т.1 са посочени такси и разноски по принудителното изпълнение, *внесени от вискателя* по приложени изпълнителен способ в общ размер на 566 лева. В разпределението по нормативни текстове, ясно и конкретно е посочено по пера какви точно са тези внесени от вискателя такси – 2 бр. уведомления по т.5 ТТЗЧСИ в размер на 48 лева с ДДС по т.9 – заповор на колекцията монети без опис – 18 лева; по т.20 – такса опис на движими вещи в размер на 60 лв. с ДДС; по т.31 – разноски за вещо лице и ключ в размер на 440 лева. Следва да се отбележи, че Постановлението за разноски е било предмет на обжалване пред СГС по частна жалба на настоящите жалбоподатели по реда на чл.435,ал.2,т.7 ГПК и с първата част на обжалваното решение /което не подлежи на обжалване/ съдът се е произнесъл по размера на разноските, като е потвърдил размера им – става въпрос за разноските, дължими на вискателя К. Б.. Затова настоящата инстанция приема, че дължимите на

взискателката разноси са именно в такъв размер по посочените пера и не следва да ги коментира, след като решението в тази част е влязло в сила. Единствено следва да провери дали подлежат на удовлетворяване по чл.136, т.1 ЗЗД, което несъмнено е така, с оглед и на посоченото по-горе ТР.

От посочените от съдебния изпълнител в т.1.1. от разпределението разноси, които се удовлетворяват в първи ред е видно, че *са включени такива, които представляват такси, невнесени авансово от взискателя* и следователно дължими направо от длъжника по сметка на съдебния изпълнител.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че на удовлетворяване в този ред подлежат само разноси по т.13 ТТРЗЧСИ в размер на 36 лв., представляващи начислена такса за изготвяне и предявяване на разпределението. Тези разноси начислени за действия, които са във връзка с предприетото изпълнение спрямо колекцията от монети и са приети за дължими от съда съгласно произнасянето по правилността на акта на съдебния изпълнител за разноските. Останалата част от разноските в т.1.1. от разпределението в размер на 120 лв. с ДДС за 5 бр. уведомления по т.5 ТТЗЧСИ са такива, които първоинстанционният съд е приел недължими от длъжниците при произнасянето по частната жалба против постановлението за разноси. Затова те не подлежат на удовлетворяване от събраната в изпълнителното производство сума и следва да бъдат изключени от разпределението, както всъщност е сторил първостепенният съд. И в тази част решението е правилно и въззивният състав го споделя. Следва да се отбежи, че както в разпределението, така и в обжалваното решение ясно и конкретно са посочени основанията за дължимите разноси и техния размер, поради което оплакванията на жалбоподателите в тази насока са напълно несъстоятелни. ЧСИ Ц. е изготвила и Сметка за разпределение от 11.11.2020 г., налична в изпълнителното дело, в която подробно и детайлно, по пера за отразени дължимите разноси, предмет на настоящото производство.

Правилен и законосъобразен е изводът на съда, че на удовлетворяване първи ред съгласно чл.136, ал.1, т.1 ЗЗД подлежат и разноските за начислената основание т.26 ТТРЗЧСИ такса, дължима върху сумата, събрана при осребряването на движимите вещи в резултат на осъществената публична продажба, която е в размер от 98,04 лв. с ДДС, които разноси неправилно са посочени от съдебния изпълнител като подлежащи на удовлетворяване по чл.136, ал.1, т.6 ЗЗД. Жалбоподателите твърдят, че с оглед размера на получаваната от НАП сума този размер бил по-нисък, но не отчитат, че върху сумата се начислява ДДС.

Изложеното по-горе налага извод, че в първи ред от разпределението следва да се удовлетвори само част от вземането за начислени такси на съдебния изпълнител в размер на 36 лв. - такса за предявяване на разпределението, както такса по т.26 ТТРЗЧСИ в размер от 98,04 лв. с ДДС, в каквата насока именно е изменено обжалваното разпределение в частта по т.1.1. Правилно е прието, че в първи ред следва да се удовлетвори и вземането на взискателя К. Б. за заплатен от нея такси по изпълнителното дело в размер на 566 лв., което е посочено правилно в т.1.2. от разпределението.

Тъй като не е установено срещу длъжника М.Г. К. – П. да съществуват вземания, които да подлежат на удовлетворяване с привилегия по чл.136, ал.1, т.3, т.4 и т.5 ЗЗД, **то следва редът по чл.136, т.6 ЗЗД.** На удовлетворяване по този ред подлежат вземанията на държавата.

По делото е установено, че длъжникът М.Г. К. - П. има неплатени публични задължения в размер на 92 937 лв., които следва да бъдат удовлетворени в този ред, както е посочено от съдебния изпълнител, **с остатъка от събраната сума, който възлиза на 838, 96 лв.,** а не както е посочено в разпределението на 718,96 лв. Тази сума се получава, като от продажната цена в размер на 1 539 лева се извади размера на удовлетворените вземания по т.І /36+98,04+566=838,96 лв. Така публичните вземания на НАП ще бъдат удовлетворени по реда на чл.136, т.6 ЗЗД до размер на сумата от 838,96 лева, а не до 718,96 лв., както правилно е при първоинстанционният съд, изменяйки разпределението в този смисъл по т. II от него. Изложените мотиви напълно се споделят от този състав и липсва основание за промяна на фактическите констатации и правни изводи.

Трето, твърди се от жалбоподателите, че не било достатъчно ясно посочено какво точно се включва в разносните в общ размер на 566 лева, които направени от взыскателя и възложени за заплащане от длъжниците, т.е. не са индивидуализирани по основание и размер, не е посочено и дали са платени от взыскателя, за да се претендират от длъжника.

Видно е, че тези оплаквания касаят решението на съда по частната жалба срещу Постановлението за разноси. В тази част обаче решението на окръжния/градски съд не подлежи на обжалване съгласно разпоредбата на чл.437, ал.4, предл. второ ГПК.

По изложените съображения, както и тези, изложени от първоинстанционния съд, които настоящата инстанция изцяло споделя и към които на основание чл.272 от ГПК препраща, жалбата следва да се остави без уважение като неоснователна, а решението да се потвърди като законосъобразно и правилно.

Така мотивиран, Софийският Апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 264238 от 25.06.2021г. на СГС, ТО, VI-17 състав, постановено по ч.гр.д.№ 1932/ 2021 г. **в обжалваната му част, с която е изменено извършеното Разпределение на суми от 13.11.2020 год. по изп.д.№ 707/2016 г. на ЧСИ М. Ц., рег.№***.**

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____